

TINO NEACŞU

INOCENȚII

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2020

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NEACŞU, TINO

Inocenții / Tino Neacșu. - București : Editura Universitară, 2020
ISBN 978-606-28-1158-7

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/9786062811587

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate, nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul Editurii Universitare

Copyright © 2020

Editura Universitară

Editor: Vasile Muscalu

B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București

Tel.: 021 – 315.32.47 / 319.67.27

www.editurauniversitara.ro

e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47 / 319.67.27 / 0744 EDITOR / 07217 CARTE

comenzi@editurauniversitara.ro

O.P. 15, C.P. 35, București

www.editurauniversitara.ro

CUPRINS

Partea I – Caruselul	7
Capitolul 1 – Dan: Șoc și furie	9
Capitolul 2 – Robert: Dolce far niente	18
Capitolul 3 – George: Timpuri grele	34
Capitolul 4 – Dan: Totul se plătește	40
Capitolul 5 – Robert: Anotimpul suferinței	49
Capitolul 6 – George: Dulcele efect al alcoolului	58
Capitolul 7 – Dan: Vis și realitate	67
Capitolul 8 – Robert: Viața între paranteze	75
Capitolul 9 – George: Turnul de fildeș	83
Capitolul 10 – Dan: Agonie și extaz	93
Capitolul 11 – Robert: Extaz și agonie	101
Capitolul 12 – George: Ceremonia secretă	110
Capitolul 13 – Dan: O vară erotică	121

Capitolul 14 – Robert: Farmecul ratării	132
Capitolul 15 – George: Povestea lui Sisif	148
Partea a II-a – Sensul vieții.....	157
Capitolul 16 – Dan: Când îmi vine rândul?	159
Capitolul 17 – Robert: Soldat în mizerie	173
Capitolul 18 – George: Jocuri de societate	190
Capitolul 19 – Dan: Un bărbat nu trebuie să plângă	203
Capitolul 20 – Robert: Recurs la memorie	213
Capitolul 21 – George: Relații vechi și relații noi.....	226
Capitolul 22 – Dan: Evadarea	240
Capitolul 23 – Robert: Pasărea albastră	252
Capitolul 24 – George: Nisipuri mișcătoare	266
Capitolul 25 – Dan: Coborârea în Infern	277
Capitolul 26 – Robert: La dolce vita.....	290
Capitolul 27 – George: Salt în necunoscut.....	297
Capitolul 28 – Dan: Regăsirea	308
Capitolul 29 – Robert: Intervenția	320
Capitolul 30 – George: Ce drum s-alegi?.....	331
De același autor	343

Partea I - Caruselul -

“În curând voi împlini 20 de ani! Până la această vîrstă am gustat din plin farmecul ratării. Da, am îmbătrânit, am ajuns la 20 ani...”

1. Dan

- Soc și furie -

1.

Au trecut două săptămâni de când mă aflu aici. Aproape că m-am obișnuit cu programul din armată. Un singur lucru mă săcăie: înviorarea pe care trebuie să o fac la ora cinci dimineață! Asta lăsând deoparte hrana de zi cu zi, lucru care nu mai intră în discuție din moment ce ea, hrana, este ca și inexistentă! Ceea ce numesc ăștia de-aici hrană este ceva care trebuie să-ți umple stomacul pentru a preveni un ulcer, nimic altceva. Locurile din împrejurimile cazărmii sunt nemaipomenite! De la fereastra dormitorului meu pot vedea niște dealuri împădurite, minunate, fantastic de frumoase, dar care mă îngrozesc când mă uit mai bine la ele! Pentru că mă gândesc la ziua când le voi sui și coborî cu masca pe figură, deoarece am aflat chiar din prima zi că

acest lucru face parte dintre „obiceiurile” locului. Mă mai gândesc și la „frumoasa” aşezare geografică a orașului, la clima pe care o are, mai ales iarna, odată ce suntem fix la poalele munților! Mă gândesc, la câte nu mă gândesc! Problema este: ce mama dracu’ caut eu aici?

Ce m-ar putea încasă și însenină în văgăuna asta sinistră? Răspuns: o boală! Fie ea chiar și o banală apendicită sau o răceală. Am aflat că dacă ai ocazia să-ți rupi o mâna sau un picior, fericirea este la o sută de metri de tine. Fericirea asta se numește infirmerie. Dacă ai ajuns acolo este clar că te bucuri de grațiile Fortunei: adio înviorare, adio instrucție, adio pregătire fizică! Stai frumos în pat, citești o carte și te odihnești. Dar nu toată lumea are aşa ușor parte de simpatia Fortunei. Dacă bocancii și-au ros picioarele merită să faci un chef de zile mari! De ce? Nu mai ești nevoie să alergi! Fără bocanci, te vei deplasa numai în papuci, spre marea deziluzie a caporalilor. Excelent, nu? Toate sunt bune și frumoase, numai că eu nu m-am procoposit cu nici una dintre fericirile pe care le-am enumerat mai sus. Ghinion! Mai am în față, totuși, 280 de zile de armată și nu cred că Zeița Fericirii chiar mă va trece cu vederea și nu-mi va da și mie măcar un nenorocit de guturai care să mă țină o săptămână-două la infirmerie! Ofrande îi aduc zilnic! Stau dezbrăcat până la brâu seara și dimineața, cu ferestrele și ușa dormitorului larg deschise! Deocamdată nu am decât dureri de cap, ceea ce înseamnă prea puțin pentru a sta la

infirmerie. Situația este de-a dreptul nasoală. Ceea ce te mai distrează sau te mai deconectează sunt scrisorile. Ce senzație nemaipomenită îți dă o scrisoare pe care nu ai citit-o încă și pe care o ai în buzunar când pleci la instrucție! Te face să uiți că timpul trece greu, că ești obosit sau că este frig sau cald. Cu cât primești mai multe scrisori, cu atât ești mai sigur că ai o scăpare, că te vei putea desprinde de realitatea asta murdară. Desigur, trebuie să faci zece flotări de câte ori îți înmânează idiotul de gradat o scrisoare, dar se merită! Trebuie să le dau de veste tuturor să-mi trimită scrisori. Fiind destul de departe de București, de casă, de toată lumea mea, atât în spațiu cât și în timp, o depărtare care mie mi se pare imensă, pentru a reuși să trăiesc am nevoie de vești de dincolo de gardurile astea, adică de scrisori! Ceva care să mă țină conectat la o lume normală, altfel înnebunesc!

De-acum au trecut trei săptămâni de zile și am impresia că s-a scurs o perioadă îngrozitor de lungă. Aici ascult zilnic ABBA la difuzoare, aceasta fiind formația cea mai agreată de militarii în termen, de militarii cu termen redus – teriști, cum ni se zice nouă - sau de ofițeri. Mă mir! Robert ar avea o mare satisfacție să afle chestia asta, el este mare fan ABBA. Chiar! Ce-o mai face Robert? Dacă stai să te gândești, el este cel mai căștigat! George și cu mine am intrat la facultate și ne-au luat ăștia în armată, Robert n-a intrat și stă bine-mersi acasă! Oare George tot aşa de

„minunat” ca mine se simte? După jurământ voi pleca douăzeci și patru de ore acasă, sper să am timp să-mi sun toți prietenii și să mă văd cu cât mai mulți dintre ei, dar după aceea, timp de două luni încolo, nu voi mai avea voie să ies din cazarmă decât în cazul în care voi obține rezultate „foarte excelente”, am încheiat citatul. Eu însă nu pot obține rezultate nici măcar... (doar) excelente, ce zic eu? Nici măcar bune! Pregătirea fizică și alte genuri de pregătiri sunt piedicile care se interpun între mine și mult râvnitele învoiri de douăzeci și patru sau de patruzeci și opt de ore.

Știu că nu gândesc deloc coerent. Ideile mele – dacă există vreo idee – sunt haotice și pline de inconsecvență. Asta provine din faptul că sunt într-o frustrare continuă, încă nu pot crede că am ajuns un sclav. Acum sunt în timpul orelor de citit presa și de informare ideologică, ceva ca la școală: ce-a mai zis nea Nicu, în drum spre comunism în zbor și alte povești de-astea pe care nu le-ascultă nimeni. În sală este gălăgie și mă pot gândi în voie la ale mele. Urmează timpul afectat scrisului scrisorilor, există și aşa ceva în armată! Da, trebuie să le scriu prietenilor, dar mi-e destul de greu să mă concentrez. Chestia asta îmi va răpi vreo două-trei ore. Cam mult, dar este singurul mod prin care pot avea iluzia că am evadat de aici, doar aşa pot să uit că sunt în armată. Orice am auzit eu înainte despre armată, n-am auzit destul, dar acum îmi este clar: în armată nu este greu,

este foarte greu! Te simți ca într-un lagăr de concentrare. Sunt curios să-l vad pe Robert în situația mea. Au mai rămas doar 273 de zile până la liberare...

Simt pe zi ce trece cum uit puțin câte puțin tot ce am învățat în patru ani de liceu. Neplăcută constatare! Astăzi am pus masca de gaze pe figură. Îngrozitor! Ce-o să mă fac? Nicio boală nu se leagă de mine! Îngrozitor, de două ori, îngrozitor!!! M-am săturat și de ABBA. Păi, ce, ora cinci dimineața este oră la care să asculti ABBA?! Nu m-am ras de tot în cap. M-a pedepsit soarta destul că fac armata în orășelul astă de rahat. Mi-am păstrat puțin păr, sunt tuns ca Stan, da, ăla din „Stan și Bran”... Sunt aşa de parădit, încât sunt cu capul în nori, aiurea, tot timpul.

2.

Muzica de la difuzeare este deja o tortură. Bee Gees? Ce-i aia? ABBA? Ce-i asta? Nu știu, nu-i pentru noi. Noroi, apă, frig, ploaie... Astea, da! Astea sunt pentru noi. Pentru că asta facem toată ziua: ne trântim în băltoace, ne aruncăm în noroi... Senzațiile care te cuprind întrec cu mult emoțiile pe care le ai când asculti o melodie cu ABBA. Zău! Simt, încetul cu încetul, cum te pătrund frigul, noroiul și apa până când pur și simplu ești complet inundat. Îmbrăcămintea de culoare kaki devine neagră sau maro închis, în funcție de compozitia chimică a noroiului în care tocmai ai plonjat. Nădragii albi pe care îi ai pe sub pantaloni, aşa este

echipamentul, devin maro în proporție de 80%. Bocancii îi se transformă în două vase mari, pline cu o apă mizerabilă în care îți-ai băgat, parcă din greșeală, picioarele! Nu mai vorbesc de ciorapi, care mai au puțin și se transformă în celuloză și în cine mai știe ce alte componente ale fibrei de bumbac. Postura asta în care mă aflu este analogă cu aceea a porcilor sălbatici, cu singura deosebire că ei se bagă în noroi de plăcere și nu poartă bocanci, veston, izmene...

Dar tabloul nu este complet! La vreo 15–20 de metri în fața ta se află un reper. O varză stricată, să zicem, n-are importanță ce, de fiecare dată este altceva. La acest reper trebuie să ajungi târâș, pe burtă, de exemplu... Pentru că se poate și pe coate și pe genunchi. Și trebuie să ajungi printre primii, adică într-un timp cât mai scurt, nu aşa... când vrei tu! Dacă nu reușești, continui aceeași poveste și în pauză, până când vei fi în stare! Deci, din porc sălbatic... ai devenit o reptilă uriașă! Șoc, furie, mirare, deznaștejde, încrâncenare, toate stările astea se revarsă peste tine deodată. Întotdeauna în astfel de clipe îmi vin în minte documentarele „Cerul și mocirla” sau „Mondocane”, unde colcăie mizeria umană, le-am văzut cu mai mulți ani în urmă la cinematograf, la Scala, ce ani minunați! Dar cel mai frumos lucru este pe urmă, când te scoli noaptea pe la trei. Înghețat bocnă! Când vor fi nu știu câte grade sub minus, pentru că vor fi cât de curând, mă voi trezi și cu promoroacă pe muie. Vom trăi - unii, alții - și vom vedea!

3.

Acum este duminică după-amiaza. M-am tot căznit de joi până acum să scriu o scrisoare acasă și niște vederi către prieteni, dar nu reușesc. Mâine o să-i scriu Anca! Trebuie să sparg gheata și să înțeleg de ce nu m-a mai căutat. Sunt cam singurul de pe-aici fără o iubită lăsată în urmă, acasă... Știu eu dacă Anca mai este iubita mea? Au trecut luni de zile de când mă evită. Sper să aflu măcar vești despre ea de la Robert, el știa despre noi doi. Oare ceilalți ce-or mai face? Băieții din gașca noastră de la bloc: Grasu', Danezu', Moșu' sau Camelia și toate fetele? Mi-e dor până și de Rodica blonda de la bar. Abia aştept să mai aud și eu câte o bârfă, ce dracu'! Scrisorile vor fi drogurile mele, doar aşa îmi voi păstra cât de cât credința că nu am înnebunit!

Aseară m-am gândit mult la Anca și la momentul din care am început noi să fim nedespărțiti. Obișnuiam să plecăm împreună de la școală marțea și joia. Ne duceam direct la ea acasă, pentru că era singură până pe la opt seara când venea maică-sa de la muncă. Așteptam să scăpăm de frate-su, care era mai mic, dar nu aşa de mic încât să nu își dea seama și trebuie să îl mituim cu bani de înghețată ca să iasă afară și să ne lase mai repede în pace, după care începeau partidele de sex... Îmi plăcea după-amiezile acelea la nebunie! Anca se dezbrăca de sarafanul care îi dădea mai degrabă un aer de călugăriță decât de liceană, și se transforma

Respect pentru oameni și cărti instantaneu într-o actriță sexy ca în filmele americane. Îmi amintesc și acum jocul de oglindă al geamului de la dormitor, foarte aproape de pat, în care ne priveam... și mă minunam întotdeauna cum pe urmă Anca se transforma la loc în fetiță nevinovată, cuminte și ascultătoare. Mergeam la bucătărie, ne puneam două caiete pe masă, manualul de matematică între noi, și așteptam să apară maică-sa acasă, care tresăltă de bucurie văzându-ne cum ne făceam teme!

Dar cam asta părea să fie totul între noi doi, la început. Pentru că, altfel, habar n-aveam ce face ea în alte zile sau ce dracu' face ea în general. Nici nu mi-ar fi spus dacă aş fi întrebăt-o. Avea talentul săla de a nu te băga în seamă, de a nu te cunoaște, dacă nu dorea ea. Îi plăcea să țină „la secret” relația noastră, nu voia să ne afișăm, să nu ne știe chiar toată lumea. Probabil că i se trăgea de la taică-su, știam că este ditamai generalul de securitate, nu l-am văzut niciodată. Într-un fel îmi părea bine că nu dădusem nas în nas cu el niciodată, pentru că numai auzul cuvântului „securitate” îmi stârnea o teamă irepresibilă.. Cum-necum, m-a convins și-am făcut ca ea. Singur Robert a știut ceva despre mine și despre Anca. A venit într-o zi pe la mine, n-am avut puterea să nu-i răspund la ușă, deși Anca se împotrivea, a intrat și și-a dat seama în trei secunde că noi doi suntem împreună. L-am pus să jure că nu va spune nimănui nimic despre noi. Pe urmă, când mă întâlneam doar eu cu el la barul din colț, din scorpie n-o scotea pe Anca, nu

Inocenții

i-a plăcut niciodată de ea. George – care nu știa nimic - îi mai făcea ochi dulci Ancăi, dar fără succes și asta mă amuza întotdeauna. Curând, Anca a devenit cea mai dragă ființă din viața mea. Dacă m-ar întreba cineva ce îmi mai aduc aminte din ultimul an de liceu, în afară de Anca... aş da din umeri neștiind ce să răspund! Până la un moment dat, până la examenul de admitere în facultate, când pur și simplu nu a mai vrut să ne vedem sau să-mi răspundă măcar la un telefon... Am fost la ea acasă într-o seară și mi-a răspuns mă-sa, mi-a zâmbit, ea m-a plăcut dintotdeauna, ea parcă m-ar fi băgat în casă, dar mi-a zis din pragul ușii că Anca încăsa la ea în cameră și ar fi bine să nu o deranjăm. După admitere am plecat la țară și pe urmă... iată-mă aici. Nu mai știu nimic despre Anca.

Este oare posibil ca Anca să fi aflat despre mine și Angela? Dar o terminase de multă vreme cu fata aia! Cineva i-o fi povestit ceva, că se găsesc destui binevoitori de-ăştia! Nu, nu ne-am despărțit deloc bine, dar nici nu aş putea să o numesc despărțire! Ar trebui să-i fi trecut supărarea până acum! Încă mai aștept o scrisoare de la ea...